

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.257 van 19 februari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 26 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 29 oktober 2008 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn.

Op 11 oktober 2005 dient verzoekster een aanvraag in tot vestiging als zelfstandige.

Op 11 maart 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Hierop dient verzoekster een verzoek tot herziening in.

Op 2 oktober 2007 wordt verzoekster in kennis gesteld van artikel 230 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ingevolge deze gewijzigde procedure wordt het verzoek tot herziening zonder voorwerp en wordt een procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingeleid.

Op 10 januari 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van verzoekster bij arrest nr. 5582.

Op 30 mei 2008 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om verblijf van meer dan drie maanden op grond van tewerkstelling als EU-onderdaan (zelfstandige).

Op 29 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

(...)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: heeft geen bewijzen binnengebracht als zelfstandig vennoot.

(...)

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40, par. 4, 1° van de verblijfwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ervan uit dat verzoekster met de "Verblijfwet" de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bedoelt, gezien verzoekster een aanvraag indiende tot vestiging als zelfstandig EU-onderdaan, op grond van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en dit ook blijkt uit de verdere inhoud van het verzoekschrift.

Verzoekster stelt in een eerste onderdeel van het eerste middel dat conform het EU-verdrag zij als Tsjechisch onderdaan geniet van het vrij verkeer van diensten en goederen binnen de Europese Unie, dat het haar bedoeling is om in België te verblijven gezien zij op heden voldoet aan artikel 40, par. 4, 1° van de verblijfwet. Na citering van voornoemd artikel stelt verzoekster nogmaals dat zij wel degelijk voldoet aan voornoemd artikel gezien zij wel degelijk in het Rijk is om er werk te zoeken. Dat artikel 40, paragraaf 4, 1° van de Verblijfwet uitdrukkelijk voorziet in de categorie personen die werk zoeken. Dat het niettemin voor haar enorm moeilijk is om een betrekking te vinden, dat haar voorlopig verblijf slechts voor 3 maanden was en er slechts weinig werkgevers zijn die happig zijn om haar in dienst te nemen gezien het feit dat haar verblijfsituatie precair is. Dat als zij een tijdelijk verblijf voor minstens een jaar zou hebben gehad, zij gemakkelijker een betrekking zou kunnen vinden. Verzoekster verwijst nog naar een attest waaruit blijkt dat zij ingeschreven is om Nederlands te volgen. Zij is van mening dat nadat zij de taal onder de knie heeft, een grotere kans maakt om werk te vinden.

In het tweede onderdeel van het eerste middel verwijst verzoekster naar de verklaringen van het Verbond der Belgische Ondernemers die verklaren dat er binnen een aanzienlijke korte termijn een tekort aan arbeidskrachten en arbeidsreserves zal zijn op de Belgische arbeidsmarkt. Verzoekster verklaart dat zij bereid is om werk op haar te nemen en haar steentje bij te dragen aan de ontplooiing van België. Verzoekster vervolgt dat de werkloosheid in Vlaanderen op een historisch laag punt staat, dat dit tot gevolg heeft dat de lonen zullen

stijgen en dat de stijging van de lonen tot gevolg heeft dat de internationale concurrentie positie van België ten opzichte van de buurlanden zal afnemen. Verzoekster is ervan overtuigd dat zij werk zal vinden, mocht haar verblijfsrecht minder precair zijn. Zij stelt ook nog dat het in het algemeen belang is, omdat de bedrijven over een voldoende arbeidsreserve dienen te beschikken, het noodzakelijk is dat verzoekster toegelaten wordt tot verblijf in het Rijk. Dat de bestreden beslissing aldus in strijd is met artikel 40, par. 4, 1° van de Verblijfswet enerzijds en ze gegriefd is door absurditeit anderzijds.

Verzoekster heeft de vestiging aangevraagd als zelfstandige vennoot.

Artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; “

Dit artikel geeft weer wie als EG-vreemdeling in aanmerking wordt genomen voor de toepassing van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag tot vestiging meedeelde dat zij in België het beroep uitoefent van vennoot. Bij haar aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden als zelfstandige van 30 mei 2008 werd zij verzocht om binnen de vijf maanden en ten laatste op 29 oktober 2008 een bewijs van overdracht van aandelen, een bewijs van de inschrijving in het aandelenregister, bewijs van betaling van de aandelen, de oprichtingsakte (zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad), het ondernemingsnummer en activering BTW nummer en een bewijs van bezoldiging als vennoot neer te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen van deze documenten heeft overgemaakt voor 29 oktober 2008.

In haar verzoekschrift houdt verzoekster voor dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing nog geen werk gevonden had en aldus de gevraagde documenten niet kon voorleggen. Verzoekers verklaringen in haar verzoekschrift stroken niet met haar aanvraag tot vestiging waarin uitdrukkelijk wordt vermeld *“die in België het beroep uitoefent van vennoot”*. Verzoekster kan dan ook niet dienstig inroepen dat zij nog op zoek was naar werk.

Waar verzoekster stelt dat het enorm moeilijk is om een betrekking te vinden, dat haar voorlopig verblijf slechts voor 3 maanden was en er slechts weinig werkgevers zijn die happig zijn om haar in dienst te nemen gezien het feit dat haar verblijfssituatie precair is, dat als zij een tijdelijk verblijf voor minstens een jaar zou hebben gehad, zij gemakkelijker een betrekking zou kunnen vinden, wijst de Raad erop dat voorgaande argumentatie geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat verzoekster geen documenten overmaakte, noch van haar activiteit als zelfstandige vennoot. Dat verzoekster hiertoe een tijdelijk verblijf kreeg van drie maanden en een periode kreeg van 5 maanden om de documenten voor te leggen, volgt uit de uitvoeringsbepalingen van de Vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 51, §§2 en 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en aldus betreffen voornoemde termijnen, wettelijk vastgestelde termijnen. Verzoeksters kritiek dat als zij een tijdelijk verblijf voor minstens een jaar zou hebben gehad zij gemakkelijker een betrekking zou kunnen vinden, doet geen afbreuk aan wat gesteld werd. Verzoekster dient de bewijzen over te maken binnen de wettelijk vastgestelde termijn. Verzoeksters kritiek dat de wettelijk vastgestelde termijnen te kort zijn, kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (gezien zij hiermee kritiek uit op de wet en het koninklijk besluit en geenszins op de bestreden beslissing).

Waar verzoekster verwijst naar een attest waaruit blijkt dat zij ingeschreven is om Nederlands te volgen, wijst de Raad erop dat dit attest pas werd bijgevoegd bij het inleidende verzoekschrift. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet als zou verzoekster dit attest hebben overgemaakt voor 29 oktober 2008, zodat het de gemachtigde van de minister niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Indien verzoekster van mening was dat het attest kon wijzen op '*kansen om werk te vinden*' had zij het document dienen over te maken binnen de vijf maanden en dus ten laatste op 29 oktober 2008.

Ook het feit dat verzoekster bereid is om werk op haar te nemen en haar steentje bij te dragen in de ontplooiing van België, en zij gezien de schaarste aan arbeidskrachten op de arbeidsmarkt in de mogelijkheid moet worden gesteld dit te doen, doet niet ter zake, gezien zij een aanvraag tot vestiging indiende als zelfstandige vennoot en zij de nodige documenten ter staving hiervan diende neer te leggen wat zij heeft nagelaten te doen en dit tevens ook niet betwist. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid weigerde het verblijf van meer dan drie maanden dan ook terecht, gezien de vereiste documenten niet werden overgemaakt binnen de voorziene termijn van vijf maanden.

Van een schending van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet is dan ook geen sprake. Ook van een absurditeit is geen sprake, niets belet verzoekster een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen als EU-onderdaan die een werkzaamheid in loondienst uitoefent.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing een stijlformule is. Verzoekster wijst op de artikelen 1 en 4 van de voornoemde wet en stelt aangaande artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dat de motivering dient terug te vinden zijn in de akte, dat de motivering een loutere stijlformule is en dat bovendien de beslissing niet in rechte gemotiveerd is, dat de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 40, paragraaf 4 niet vermeldt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de

bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel (zijnde artikel 51, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980) en het feit dat verzoekster geen bewijzen binnenbracht als zelfstandig vennoot. Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing geen melding maakt van artikel 40, §4, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 51 §3 van het KB van 8 oktober 1980, hetgeen in casu de correcte rechtsgrond is, zodat de bestreden beslissing niet diende te verwijzen naar artikel 40, §4. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoekster bekritiseert de verschillende motieven waardoor zij aantoot de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.